

Viens

Mans dzīvoklis Ņujorkā atradās Perija ielā, piecu minūšu gājienā no «Baltā zirga». Es tur bieži dzēru, bet mani nekad nepieņēma, jo es valkāju kaklasaiti. Īstie cilvēki nevēlējās ar mani ielaisties.

Es tur iedzēru tajā vakarā, kad devos prom uz Sanhuanu. Fils Rolinss, kas bija strādājis kopā ar mani, maksāja par alu, un es to tempu, mēģinādams piedzerties tiktāl, lai lidmašīnā gulētu. Tur bija Ārts Milliks, visnetikumīgākais taksometra vadītājs Ņujorkā. Tāpat tur bija Djūks Pītersons, kurš tikko bija atgriezies no Virdžīnu salām. Es atceros, ka Pītersons man iedeva to cilvēku sarakstu, kurus uzmeklēt, kad ieradīšos Senttomasā, bet sarakstu es pazaudēju un nevienu no viņiem nesatiku.

Tas bija riebīgs janvāra vidus vakars, bet es biju uzvilcis vieglu velveta žaketi. Visiem citiem bija biezas jakas un flaneļa uzvalki. Pēdējais, ko atceros, ir tas, kā es stāvēju uz Hudzonas ielas netirajiem

ķieģeļiem, sarokodamies ar Rolinsu un nolādēdams stindzinošo vēju, kas pūta no upes. Tad es iekāpu Millika taksī un nogulēju visu ceļu līdz lidostai.

Es kavējos, un pie rezervēto biļešu letes bija rinda. Es tajā iestājos aiz kādiem piecpadsmiņiem un vienas sīkas blondīnes, kas stāvēja dažus cilvēkus man priekšā. Es viņu pieskaitīju pie tūristiem, pie mežonīgām, jaunām sekretārēm, kas dodas uz Karību jūras salām, lai divas nedēļas pavadītu vienās trakulībās. Viņai bija lielisks, mazs ķermenis un nepacietīga stāvēšanas maniere, kas liecināja par milzīgu daudzumu uzkrātas enerģijas. Es viņu uzmanīgi vēroju, smaidīdams, sajuzdams savās vēnās alu, gaidīdams, lai viņa pagrieztos un mūsu skatieni ātri sastaptos.

Viņa saņēma biļeti un aizgāja uz lidmašīnu. Man priekšā vēl bija trīs puertorikāņi. Divi no viņiem nokārtoja savas lietas un gāja uz priekšu, bet trešo aizkavēja administratora atteikšanās ļaut viņam lidmašīnā kā rokas bagāžu ienest milzīgu kartona kastī. Viņiem strīdoties, es nikni sakodu zobus.

Beidzot es iejaucos. – Ei! – es kliecēju. – Velns parāvis, kas te notiek? Man ir jātiek uz to lidmašīnu!

Administrators pacēla acis, nelikdamies zinīs par priekšā stāvošā vīreļa kliegšanām. – Kā jūs sauc?

Es viņam to pateicu, dabūju biļeti un šāvos uz izeju. Kad nokļuvu pie lidmašīnas, man nācās pagrūst sāņus piecus vai sešus cilvēkus, kas gaidīja iekāpšanu. Es parādīju savu biļeti kurnošajai stjuartei un iesoļoju iekšā, lai izpētītu sēdekļus abās ejas pusēs.

Nekur nebija nevienas blondas galvas. Es steigšos uz priekšpusi, domādams, ka viņa varētu būt tik maza, ka viņas galva nav redzama pāri sēdekļa atzveltnī. Bet viņas nebija lidmašīnā, un pa to laiku bija palikušas tikai divas brīvas dubultvietas. Es iekritu ejas pusē vienā no tām un noliku savu rakstammašīnu uz sēdekļa, kas atradās pie loga.

Jau tika iedarbināti dzinēji, kad es palūkojos ārā un redzēju viņu nākam pāri skrejceļam, mājām stjuartei, kas grasījās aizvērt durvis.

– Pagaidiet minūti! – es kliecēju. – Vēl viens pasažieris! – Es skatījos, līdz viņa sasniedza apakšējo pakāpienu. Tad es pagriezos apkārt, lai uzsmaidītu, kad viņa steigšus tuvojās. Es sniedzos pēc savas rakstammašīnas, domādams to nolikt uz grīdas, kad man garām paspraucās vecs vīrs un apsēdās vietā, kuru biju sargājis.

– Šī vieta ir aizņemta, – ātri sacīju, sagrābdams viņu aiz rokas.

Viņš parāvās prom un kaut ko spāniski noņurdēja, pagriezdams galvu pret logu.

Es viņu atkal sagrābu. – Celies augšā, – es dusmīgi teicu.

Viņš sāka brēkt tieši tad, kad meitene gāja garām un apstājās dažas pēdas tālāk ejā, meklējama sev vietu. – Šeit ir vieta, – es sacīju, nežēlīgi pagrūzdams veco vīru. Pirms viņa paspēja apgriezties, man bija uzklupusi stjuarte, vilkdama mani aiz piederknes.

– Viņš uzsēdās uz manas rakstammašīnas, – es paskaidroju, bezcerīgi skatīdamies, kā meitene atrada vietu tālu lidmašīnas priekšpusē.

Stjuarte paplikšķināja vecajam vīram pa plecu un rūpīgi iekārtoja viņu atpakaļ sēdekli. – Kas jūs tāds esat par kausli? – viņa man jautāja. – Man jūs būtu jāizsēdina!

Es kurnēdams atkritu atpakaļ sēdekli. Vecais vīrs cieši vērās taisni uz priekšu, līdz mēs pacēlāmies no zemes. – Tu, riebigais, vecais maita, – es murmināju uz viņa pusi.

Viņš ne aci nepamirkšķināja, un beidzot es aizvēru plakstus un mēģināju gulēt. Laiku pa laiciņam es uzmetu acis blondajai galvai lidmašīnas priekšpusē. Tad tika izslēgtas gaismas, un es neko nevarēju saskatīt.

Kad pamodos, svīda gaisma. Vecais vēl gulēja, un es noliecās viņam pāri, lai palūkotu laukā pa logu. Vairākus tūkstošus pēdu zem

mums okeāns bija tumši zils un mierīgs kā ezers. Tālāk priekšā es redzēju salu, agrajā rīta saulē tā bija spilgti zaļa. Gar tās malām bija liedagi, un dziļāk vidienē – brūni purvi. Lidmašīna sāka nolaisties, un stjuarte paziņoja, ka mums visiem jāaizsprādzē drošības jostas.

Pēc dažiem mirkliem mēs pāri palmām ietraucāmies salā un pa zemi aizbraucām līdz pietātnai liela termināļa priekšā. Es izlēmu palikt savā vietā, līdz meitene paies garām, tad piecelties un kopā ar viņu iet pāri skrejceļam. Tā kā mēs bijām vienīgi baltie cilvēki lidmašīnā, tas izskatījās gluži dabiski.

Citi tobrīd stāvēja, smiedamies un tarkšķēdami gaidot, lai stjuarte atver durvis. Piepeši vecais vīrs pielēca kājās un mēģināja pārrāpties man pāri kā suns. Es viņu nedomādams triecu atpakaļ pret logu, saceldams dobjū troksni, kas aplūsināja pūli. Izskatījās, ka vīrietim ir nelaba duša, un viņš atkal mēģināja man pārrāpties pāri, histēriski kliezot spāņu valodā.

– Tu, trakais, vecais maita! – es brēcu, ar vienu roku grūzdams viņu atpakaļ un ar otru sniegdamies pēc savas rakstāmmašīnas. Durvis tagad bija atvērtas, un citi kolonnā soļoja ārā. Meitene pagāja man garām, un es mēģināju viņai uzsmaidīt, turēdams veco vīrieti piespiestu pie loga, līdz spēšu atkāpties ejā. Viņš, kliegdams un rokas vicinādams, sacēla tik ellīgu traci, ka mani pārņēma kārdinājums savilkt drošības jostu ap viņa kaklu, lai viņu nomierinātu.

Tad ieradās stjuarte, kurai sekoja otrais pilots, kas gribēja zināt, kā man liekas, ko es daru.

– Viņš kaustīja to veco vīru jau kopš mēs atstājām Ņujorku, – teica stjuarte. – Laikam sadists.

Viņi mani tur paturēja desmit minūtes, un iesākumā es domāju, ka viņi ir nolēmuši mani arestēt. Es mēģināju visu paskaidrot, bet biju tik noguris un apmulsis, ka nespēju domāt par to, ko runāju. Kad viņi beidzot ļāva man iet, es aizlavijos no lidmašīnas kā noziedznieks,

šķielēdams sāņus un svīzdams saulē, kamēr šķērsām pāri skrejceļam devos uz bagāžas glabātavu.

Tā bija piebāzta ar puertorikāņiem, un meitene nekur nebija redzama. Tagad nebija daudz cerību viņu atrast, un es nebiju optimistiski noskaņots attiecībā uz to, kas varētu notikt, ja es to izdarītu. Maz meiteņu ir labvēlīgi noskaņotas pret tādiem vīriešiem kā es, kas rupji un nežēlīgi izturas pret veciem cilvēkiem. Es atcerējos viņas sejas izteiksmi, kad viņa mani redzēja kopā ar pie loga piespiesto veco vīrieti. To pārciest bija gandrīz pārlietu grūti. Es izlēmu ieēst brokastis un bagāžu paņemt vēlāk.

Lidosta Sanhuanā ir jauka un moderna ēka, pārpilna spilgtu krāsu un saulē iedegušu cilvēku, un latīņamerikāņu ritmu, kas taurēdami gāžas no skaļruņiem, kuri ir pakārti pie priekštelpas kailajām sījām. Es gāju pa garu trapu, vienā rokā nesdams žaketī un rakstāmmašīnu, otrā – mazu ādas somu. Norādes mani aizveda augšup pa citu trapu un beidzot uz kafējnicu. Tur ieejot, es sevi redzēju spogulī, kur izskatījies netīrs un apkaunojošs, bāls klaidonis ar sarkanām acīm.

Piedevām pie sava nevižīgā izskata es smirdēju pēc alus. Tas karājās manā vēderā kā ieskābuša piena kluncis. Es centos neelpot nevienam virsū, apsēzdamies stūrī un pasūtīdams šķēlēs sagrieztu ananasu.

Ārpusē skrejceļš laistījās agrajā saulē. Aiz tā starp mani un okeānu slējās biezi palmu džungļi. Vairākas jūdzes tālu jūrā šķērsām pāri apvārsnim lēni kustējās burulaiva. Es vairākus mirkļus cieši raudzījies turp un ieslīgu transā. Tur ārā izskatījās mierīgi, mierīgi un karsti. Es gribēju doties iekšā palmās un gulēt, apēst dažus ananasa gabalus un ieklist džungļos, lai aizmirstos.

Tā vietā es pasūtīju vēl kafiju un atkal skatījos uz telegrammu, kas bija pienākusi reizē ar manu lidmašīnas biļeti. Tur bija rakstīts, ka man ir rezervēts numurs Kondado pludmales viesnīcā.

Vēl nebija septiņi, bet kafejnīca bija pārpildīta. Pie galdiņiem līdzās garajam logam sēdēja vīriešu grupas, kas malkoja pienainu brūvējumu un enerģiski sarunājās. Daži nēsāja uzvalkus, bet lielākajai daļai mugurā bija, kā izskatījās, šisdienas uniforma – saulesbrilles biežā ietvarā, spīdīgas, tumšas bikses, balts krekls ar isām piedurknēm un kaklasaite.

Laiku pa laikam es uztvēru fragmentus no sarunām: – ... vairs nav nekā tāda kā lēta pludmale... jā, bet šī nav Montego, džentlmeņi... neuztraucieties, viņam ir pārpārēm, un viss, kas mums vajadzīgs, tiek... pilnīgi kontrolēts, bet mums jādarbojas ātri, pirms Kastro un tas pūlis iegāžas iekšā ar...

Pēc desmit minūšu ilgas paviršas klausīšanās man sāka likties, ka biju nokļuvis blēžu midzenī. Šķita, ka lielākā daļa no viņiem gaidīja lidojumu septiņos trīsdesmit no Maiami, kam – spriežot pēc tā, ko es uztvēru no sarunām, – bija jāsprāgst vai pušu no arhitektiem, ekshibicionistiem, konsultantiem un sicīliešiem, kas bēga no Kubas.

Viņu balsis man lika griezt zobus. Man nav nekādu saprātīgu, pamatotu iebildumu pret blēžiem, bet pārdošanas akts man derdzas. Es perinu slepenu vēlēšanos iegāzt pārdevējam pa seju, izsist viņam zobus un ap acīm atstāt plašus zilumus.

Reiz uztvēris sarunu, es vairs nespēju sadzirdēt neko citu. Tā iznīcināja manu laiskuma sajūtu un beigās mani tik ļoti uztrauca, ka es izsūcu pārpalikušo kafiju un steigšus pametu šo vietu.

Bagāžas glabātava bija tukša. Es atradu abas savas ceļasomas un dabūju nesēju, kas man tās nogādāja līdz taksometram. Visu ceļu caur priekštelpu viņš nepārtraukti man labvēlīgi un plati smaidīja un atkārtoja: – *Sí, Puerto Rico está bueno... ah, sí, muy bueno... mucho ha-ha, sí...**

* Jā, Puertoriko ir laba... ak, jā, ļoti laba... daudz ha-ha, jā... (spāņu val.)

Taksometrā es atlaidos sēdekli un aizdedzināju mazu cigāru, ko biju nopircis kafejnīcā. Tagad es jutos labāk, silti un miegaini, un absolūti brīvs. Garām aizzibot palmām un mums priekšā leja uz ceļa degot lielai saulei, manī uzplaiksnīja kaut kas, ko nebiju sajutis kopš pirmajiem Eiropā pavadītajiem mēnešiem – neziņas un brīvas vaļas sajaukums, «velns parāvis» veida pašāvība, kas piemeklē cilvēku, kad no jauna uzpuš vējš un viņš sāk kustēties taisnā līnijā preti nezināmam apvārsnim.

Mēs traucāmies pa četrjoslu automaģistrāli. Abās tās malās stiepās liels dzeltenu mājokļu celtniecības komplekss, apjots ar augstu stieplu žogu. Pēc dažiem brīžiem mēs pabraucām garām, kā izskatījās, jaunai nodaļai, kas bija pieblīveta ar vienādām sārtām un zilām mājām. Pie ieejas bija ziņojumu dēlis, kas vēstīja visiem ceļotājiem, ka viņi pabrauc garām «*El Jipito Urbanización*». Nedaudzus jardus no reklāmas dēļa stāvēja no palmu zariem un skārda atgriezumiem uzcelta sīka būdele, un tai līdzās bija ar roku uzzīmēta izkārtne, uz kuras bija rakstīts «*Coco Frío*». Būdelē apmēram trīspadsmit gadus vecs zēns bija atbalstījies pret leti un cieši nolūkojās ārā uz garāmbraucošajām mašīnām.

Ierašanās puspiedzērušam svešā vietā stipri ietekmē nervus. Ir tāda sajūta, ka kaut kas nav kārtībā, ka kaut ko neizproti. Man bija šāda sajūta, un, kad tiku līdz viesnīcai, es devos tieši uz gultu.

Bija četri trīsdesmit, kad pamodos, izsalcis un netīrs, un nepavisam nebiju pārliecināts par to, kur atrodos. Es izgāju uz balkona un vēros lejup uz pludmali. Zem manis bangās šļakstījās sieviešu, bērnu un resnvēderainu vīriešu pūlis. No manis pa labi bija vēl viena viesnīca un tālāk vēl viena, katrai no tām bija sava pārpildīta pludmale.

Es iegāju dušā, tad nokāpu pa kāpnēm uz brīvdabas vestibulu. Restorāns bija slēgts, tāpēc es pārbaudīju bāru. Visas pazīmes liecināja, ka tas ir neskarts nonests lejā no Ketskilas kalnu kūrorta. Es tur nosēdēju divas stundas dzerdams, ēzdams zemesriekstus un vērdamies ārā uz okeānu. Bārā bija aptuveni ducis cilvēku. Vīrieši izskatījās kā slimīgi meksikāņi, ar mazām, šķidrām ūsiņām un zīda uzvalkiem, kas spīdēja kā plastmasa. Lielākā daļa sieviešu bija amerikānietes, tā bija nervoza paskata kompānija, neviena nebija jauna, visas valkāja bezpiedurkņu kokteiļkleitas, kas piegulēja kā gumijas maisi.

Sajutos it kā es būtu pludmalē izskalota draža. Mana saburzītā velveta žakete bija piecus gadus veca un pie kakla spurojās, manām biksēm nebija iegludinātas vīles, un, kaut arī man nekad nebija ienācis prātā uzstāt kaklasaiti, bez tās es acīm redzami neiederejos šai vietā. Nolēmu neizskatīties pēc liekuļa, tāpēc liku mieru rumam un pasūtīju alu. Bārmenis mani igni nopētīja, un es tam zināju iemeslu – es nevalkāju neko spīdošu. Nebija šaubu, ka tā ir pazīme, kas liecina par darvas karoti medus mucā. Lai šeit gūtu sekmes, man būtu jādabū kāds žilbinošs apģērbs.

Sešos trīsdesmit es atstāju bāru un izgāju ārā. Kļuva tumšs, un lielā avēnija izskatījās vēsa un eleganta. Otrā pusē bija mājas, kas reiz bijušas pavērstas pret pludmali. Tagad tās bija pavērstas pret viesnīcām un lielākā daļa bija atkāpušās aiz gariem dzīvžogiem un mūriem, kas tās atdalīja no ielas. Šur tur es varēju redzēt kādu lieveni vai stiklotu verandu, kurā cilvēki sēdēja zem ventilatoriem un dzēra rumu. Kaut kur uz priekšu es dzirdēju zvanus, Brāmsa «Šūpuļdziesmas» miegainu džinkstoņu.

Es nogāju kādu kvartālu, cenzdamies uztvert šīs vietas izjūtu, un zvanu skaņas joprojām tuvojās. Drīz parādījās saldējuma furgons, kas lēni virzījās šurp pa ielas vidu. Uz tā jumta bija milzīgs augļu saldē-

jums, kas uzliesmoja un nodzisa ar neona sprādzieniem, kuri apgaismoja visu apkaimi. Kaut kur no tās iekšienes skanēja Brāmsa kunga melodijas šķindoņa. Pabraukdams man garām, šoferis laimīgi un plati uzsmaidīja un piespieda signāltauri.

Es nekavējoties pasaucu taksi un teicu vadītājam, lai aizved mani uz pilsētas centru. Sanhuanas vecpilsēta ir sala, ar pārējo cietzemi to saista vairāki uzbērti ceļi. Mēs devāmies pa to, kas ienāk no Kondado. Gar margām stāvēja dučiem puertorikāņu, maksķerēdami sekļajā lagūnā, un pa labi no manis bija milzīgas, baltas aprises zem neona izkārtnes, kas vēstīja «*Caribé Hilton*». Tas, es zināju, bija Uzplaukuma stūrakmens. Konrāds* bija ienācis kā Jēzus, un viņam bija sekojušas visas zivis. Pirms Hiltona šeit nebija nekā; tagad šeit bija viss. Mēs pabraucām garām tukšam stadionam un drīz nonācām bulvārī, kas veda gar klinti. Vienā pusē bija tumšais Atlantijas okeāns un otrā pāri šaurajai pilsētai dega tūkstošiem pie krasta pietauvoto kruizkuģu krāsainās ugunis. Mēs nogriezāmies no bulvāra un apstājāmies vietā, kas, kā teica šoferis, bija Kolumba laukums. Maksā par braucienu bija dolārs trīsdesmit, un es viņam iedevu divas banknotes.

Viņš paskatījās uz naudu un pakratīja galvu.

– Kas kaiš? – es vaicāju.

Viņš paraustīja plecus. – Man nav ko izdot, senjor.

Es iztaustīju kabatu – nekā cita kā pieccentnieki. Es zināju, ka viņš meloja, bet nejutos tā, lai piepūlētos un panāktu, ka dolārs tiek samainīts. – Tu, nolādētais zaglī, – es sacīju, iesvīzdams banknotes viņam klēpī. Viņš vēlreiz paraustīja plecus un aizbrauca projām.

Kolumba laukumā saplūda vairākas šauras ielas. Celtnes bija saSPIestas kopā, divus un trīs stāvus augstas, ar balkoniem, kas karājās

* Konrāds Nikolsons Hiltons (*Conrad Nicholson Hilton*, 1887–1979) – amerikāņu viesnīcu īpašnieks.

pāri ielai. Gaiss bija karsts, un vārgā vēsma nesa sviedru un atkritumu smaku. No atvērtajiem logiem nāca mūzikas un balsu čivināšana. Ietves bija tik šauras, ka bija jāpiepūlas, lai neiekāptu notekās, un augļu pārdevēji aizsprostoja ielas ar koka ratiem, pārdodami nomizotus apelsinus par pieciem centiem gabalā.

Es soļoju trīsdesmit minūtes, skatīdamies veikalu logos, kas pārdeva «*Ivy Liga*» apģērbu, ielūkodamies netiros bāros, kas bija pilni ar ielasmeitām un jūrniekiem, izvairīdamies no cilvēkiem uz ietvēm, domādams, ka es jebkurā brīdī varētu sabrukt, ja neatradišu restorānu.

Beidzot es padevos. Šķita, ka vecpilsētā nav restorānu. Vienīgais, ko es redzēju, saucās «*Ņujorkas pusdienas*» un bija slēgts. Izmisumā es uzsaucu taksometra vadītājam un teicu, lai aizved mani uz «*Dienas Ziņām*».

Viņš blenza uz mani.

– Uz avīzi! – es kliezdu, iekāpjot aizcirdams durvis.

– Ak, *sí*, – viņš murmināja, – «*El Diario*», *sí*.

– Nē, sasodīts! – es teicu. – «*Dienas Ziņas*» – amerikāņu laikraksts – «*El Ziņas*».

Viņš par to nekad nebija dzirdējis, tāpēc mēs aizbraucām atpakaļ uz Kolumba laukumu, kur es izliecos ārā pa logu un apjautājos policistam. Arī viņš nezināja, bet beidzot no autobusu pieturas pāri pretī pienāca vīrietis un pateica mums, kur tas atrodas.

Pa bruģētu nokalni mēs braucām lejup uz ostas rajonu. Nebija ne mīņas no laikraksta, un man bija aizdomas, ka viņš mani ved turp lejā, lai atbrīvotos no manis. Mēs pagriezāties ap stūri, un pēkšņi viņš nospieda bremzes. Mums tieši priekšā norisinājās kaut kāda bandu cīņa, tur bija kliezsošs bars, kas mēģināja tikt iekšā vecā, zaļganā ēkā, kas izskatījās pēc noliktavas.

– Brauc tālāk, – es sacīju šoferim. – Mēs varam tikt garām.

Viņš kaut ko nobubināja un pakratīja galvu.

Es zvēlu ar dūri pa sēdekļa aizmuguri. – Kusties! Nekustēsies – nemaksāšu.

Viņš atkal pabubināja, bet pārslēdza pirmo ātrumu un ieslīpi virzījās pretī tālākajai ielas malai, cik vien varēdams, mūs attālinot no cīņas. Kad mēs nonācām līdzās mājai, viņš apstājās, un es redzēju, ka tur bija apmēram divdesmit puertorikāņu banda, kas uzbruka garam amerikānim dzeltenbrūnā uzvalkā. Viņš stāvēja uz pakāpieniem, kā beisbola nūju šūpodams lielu koka izkārti.

– Jūs, pretīgie draņķa gabali! – viņš brēca. Dažas satrauktas kustības, un es izdzirdēju belzienu un kliezdienu skaņu. Viens no uzbrucējiem ar asiņainu seju nokrita uz ielas. Lielais puisietis atkāpās uz durvīm, sev priekšā vicinādams izkārti. Divi vīrieši mēģināja to sagrābt, un viņš vienam no viņiem ieblieza pa krūtīm, notriekdams viņu pa pakāpieniem. Pārējie stāvēja sāņus, brēkdami un dūres kratīdami. Viņš atņurdēja preti: – Lūk, te tā ir, draņķi, nāciet un paņemiet!

Neviens nekustējās. Viņš brīdī gaidīja, tad atvēzējās ar izkārti pāri plecam un iesvieda to puļa vidū. Tā trāpīja kādam vīrietim pa vēderu, liekot viņam atkāpties virsū pārējiem. Es dzirdēju smieklu šalti, tad viņš pazuda celtņē.

– Labi, – es teicu, pagriezdamies atpakaļ pret šoferi. – Tas ir viss – braucam.

Viņš pakratīja galvu un norādīja uz celtņi, pēc tam uz mani. – *Sí, está «Ziņas»*. – Viņš pamāja, tad atkal norādīja uz celtņi. – *Sí*, – viņš drūmi sacīja.

Pār mani nāca apskaidrība, ka mēs sēdējām «*Dienas Ziņu*» – manu jauno māju – priekšā. Es uzmetu vienu skatienu netīrajam baram, kas atradās starp mani un durvīm, un nolēmu braukt atpakaļ uz viesnīcu. Tieši tobrīd izdzirdēju saņemamies vēl vienu brēku. Aiz

mums apstājās folksvāgens, un no tā izkāpa trīs policisti, vicinādami garus stekus un spāniski brēkdami. Daži no bara bēga, bet citi palika strīdēties. Es brīdi to vēroju, tad iedevu šoferim dolāru un ieskreju ēkā.

Izkārtne vēstīja, ka «Ziņu» redakcija atrodas otrajā stāvā. Es braucu ar liftu, būdams gandrīz pārliecināts, ka attapšos vietā, kur valda vēl lielāka vardarbība. Bet durvis atvērās uz tumšu zāli, un mazliet pa kreisi no sevis es izdzirdēju pilsētas ziņu nodaļas troksni.

Kad iegāju iekšā, es sajutos labāk. Šai vietai piemita draudzīga nekārtība, nepārtraukta rakstāmmašīnu un telegrāfa aparātu kla-boņa, pat smārds bija pazīstams. Istaba bija tik liela, ka izskatījās tukša, lai gan es varēju saskatīt vismaz desmit cilvēkus. Vienīgais, kurš nestrādāja, bija mazs, melnmatains vīrietis pie rakstāmgalda blakus durvim. Viņš bija atgāzies krēslā, vērdamies griestos.

Es piegāju viņam klāt, un, kad sāku runāt, viņš ar rāvienu apgriezās krēslā. – Labi! – viņš izmeta. – Ko, pie velna, tu te mekle?

Es nikni skatījos lejup uz viņu. – Es šeit rīt sākšu strādāt, – es atbildēju. – Mans vārds ir Kemps, Pols Kemps.

Viņš tikko manāmi pasmaidīja. – Atvaino, es domāju, ka atnāci pēc manas filmas.

– Ko? – es vaicāju.

Viņš kaut ko noņurdēja par «aptīrišanu līdz ādai» un «glūnēšanu kā vanagiem».

Es pavēros apkārt. – Viņi izskatās normāli.

Viņš nosprauslājās. – Zagļi – žagatas. – Viņš piecēlās un pastiepa roku. – Bobs Sala, štata fotogrāfs, – viņš sacīja. – Kas tevi te šovakar atveda?

– Es meklēju kādu vietu, kur paēst.

Viņš pasmaidīja. – Esi sausā?

– Nē, es esmu bagāts – es tikai nevaru atrast restorānu.

Viņš atkrita atpakaļ krēslā. – Tev veicas. Pirmais, ko tu šeit iemācies, ir izvairīties no restorāniem.

– Kāpēc? – es jautāju. – Dizentērija?

Viņš smējās. – Dizentērija, kaunuma utis, podagra, Hatčinsona slimība – šeit tu vari dabūt visu, pilnīgi visu. – Viņš paskatījās rokas-pulkstenī. – Pagaidi desmit minūtes, un es tevi aizvedīšu uz «Alu».

Es pastūmu sānis fotoaparātu un apsēdos uz viņa rakstāmgalda. Viņš atliecās atpakaļ un atkal vērās griestos, laiku pa laikam pakasīdams sprogaino galvu un acīmredzami aizpeldēdams prom uz kādu laimīgāku zemi, kur bija labi restorāni un nebija zagļu. Šeit viņš izskatījās neiederīgs – vairāk atgādināja biļešu kontrolieri kādā Indiānas karnevālā. Viņam bija slikti zobi, viņam vajadzēja noskūties, viņa kreklis bija notašķīts, un viņa kurpes izskatījās tā, it kā būtu nākušas no labdarībai ziedoto mantu veikala.

Mēs tur sēdējām klusumā, līdz no kabineta istabas otrā pusē iznāca divi vīrieši. Viens bija garais amerikānis, ko es biju redzējis kaujamies uz ielas. Otrs bija īss un plikpaurains, viņš satraukti runāja un žestikulēja ar abām rokām.

– Kas viņš ir? – es jautāju Salam, norādīdams uz garo vīrieti.

Viņš paskatījās. – Tas puisis, kurš ir ar Lotermenu?

Es pamāju, pieņemdams, ka īsais ir Lotermens.

– Viņa vārds ir Jēmons, – teica Sala, pagriezdamies atpakaļ pie rakstāmgalda. – Viņš ir jauniņais – ieradās šeit pirms pāris nedēļām.

– Es ārpusē redzēju viņu kaujamies, – es sacīju. – Puertorikāņu bars viņam uzklupa tieši mājas priekšā.

Sala nogrozīja galvu. – Tas pierāda, ka viņš ir jucis. – Viņš pamāja. – Iespējams, ka brūķēja lielu muti pret tiem arodbiedrības stubbeņiem. Notiek kaut kāds neorganizēts streiks – neviens nezina, ko tas nozīmē.

Tieši tajā brīdī Lotermens sauca pāri istabai: – Ko tu dari, Sala?